

Arrest

**nr. 140 909 van 12 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X
 X
 X
 X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 22 november 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 oktober 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van dezelfde datum tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 november 2014 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 10 januari 2013 een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 23 oktober 2014 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) de in punt 1.1. bedoelde aanvraag onontvankelijk. Dit vormt de eerste bestreden beslissing die op 5 november 2014 aan verzoekers ter kennis werd gebracht en is gemotiveerd als volgt:

“(…) in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is. Redenen: De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen op 30.05.2011 een derde aanvraag art. 9ter hebben ingediend omwille van de medische problemen van mevrouw M. I., echtgenote van de heer M. en moeder van de kinderen. Deze aanvraag werd op 01.12.2011 ontvankelijk verklaard en betrokkenen werden in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (AI). Mevrouw M. I. overleed echter op 12.10.2013. Omwille van het overlijden van mevrouw M. werd de aanvraag art. 9ter op 22.01.2014 'zonder voorwerp' verklaard en werd het AI van betrokkenen ingetrokken. Wat betreft het feit dat mevrouw M. in België is begraven, dient er opgemerkt te worden dat, aangezien betrokkenen van Macedonische nationaliteit zijn en bijgevolg niet visumplichtig, zij op regelmatige basis terug naar België kunnen komen voor een periode van 3 maanden. Zij dienen dan bij de gemeente een aankomstverklaring te laten afleveren. Op deze manier hebben zij de mogelijkheid om het graf van hun echtgenote/moeder periodiek te komen bezoeken. Betrokkenen vroegen op 22.02.2010 een eerste maal asiel aan in België. Deze asielprocedure werd op 16.08.2010 afgesloten met de beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 24.11.2010 vroegen betrokkenen een tweede maal asiel aan. Op 22.12.2010 weigerde de Dienst Vreemdelingenzaken deze asielaanvraag in overwegingname te nemen. De duur van de procedures - namelijk iets minder dan 6 maanden voor de eerste asielpprocedure en iets minder dan 1 maand voor de tweede asielpprocedure - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen betrokkenen hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Ook het aangehaalde art. 1 van het Verdrag tegen foltering en andere, wrede onmenselijke of ontferende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York op 10.12.1984, kan niet weerhouden worden aangezien hier dezelfde motivering geldt als voor art. 3 van het EVRM. Wat de verwijzing naar de wet van 22.12.1999 betreft; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980. Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor de ganse familie geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM (Raad van State, arrestnr. 135.236 van 22.09.2004). Wat de scholing van de kinderen betreft, dient er opgemerkt te worden dat de kinderen allen meerderjarig zijn en bijgevolg niet langer school- en/of leerplichtig zijn in België. Het minderjarig kind van mevrouw M. V., A., is pas iets meer dan 7 maanden en dus bijgevolg bijlange nog niet schoolplichtig. Het feit dat mevrouw M. A. hogere studies volgt aan de Hoge School-Universiteit van Brussel is niet buitengewoon en verantwoordt niet dat een aanvraag in het kader van art. 9 van de wet van 15.12.1980 in België wordt ingediend. Betrokkene kan op basis van een studentervisum eventueel terugkeren naar België om haar studies hier verder te zetten. Omwille van het feit dat de kinderen allen meerderjarig zijn, zij niet langer school- en/of leerplichtig zijn en het minderjarig kind jonger is dan 6 jaar, is het Kinderrechtenverdrag betreffende het recht op onderwijs niet langer van toepassing. Wat art. 9 van het Kinderrechtenverdrag betreft, dient er opgemerkt te worden dat ook dit artikel niet van toepassing is aangezien, zoals reeds eerder vermeld, de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor de ganse geldt familie, dus ook voor het minderjarig kind van mevrouw M. V., zodat er van een verbreking van de

familiale banden geen sprake is. Tot slot wijzen betrokkenen op regularisatiebeslissing van gelijkaardige dossiers, zodoende dat in functie van het gelijkheidsbeginsel gelijkaardige situaties gelijkaardige beslissingen vereisen. Echter, het is aan de betrokkenen om de overeenkomsten aan te tonen tussen hun eigen situatie en de situatie waarvan zij beweren dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkenen verkeren analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereren. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht. De overige aangehaalde elementen (betrokkenen verblijven sedert februari 2010 in België, hebben Nederlandse taallessen gevolgd, zijn werkwillig, hebben een grote vrienden- en kennissenkring opgebouwd, hebben zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen gemaakt, zijn op geen enkel wijze in aanraking gekomen met het gerecht en hebben een blanco strafregister) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

1.3. Op 5 november 2014 worden aan verzoekers vier bevelen om het grondgebied te verlaten betekend onder de vorm van een bijlage 13. Zij vormen de tweede, derde, vierde en vijfde bestreden beslissing. De tweede bestreden beslissing is gemotiveerd als volgt:

“(…) Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Omdat betrokkene een aanvraag art. 9ter indiende, werd zijn verblijf om die reden toegestaan en dit zolang het onderzoek naar de medische elementen liep. Betrokkene wist dat dit om een preciaire verblijfssituatie ging. Vermits deze procedure op 22.01.2014 werd afgesloten met een beslissing ‘zonder voorwerp’, is het verblijf van betrokkene niet langer gewettigd. De termijn van 90 dagen op een periode van 180 dagen is inmiddels ruimschoots overschreden.”

De derde, vierde en vijfde bestreden beslissing zijn op identieke wijze gemotiveerd als volgt:

*“(…) Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:
Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort.”*

2. Over de ontvankelijkheid

De Raad stelt ambtshalve de onontvankelijkheid van het beroep vast voor zover het gericht is tegen de tweede, derde, vierde en vijfde bestreden beslissing. Blijkens het verzoekschrift ontwikkelen verzoekers immers enkel een middel met betrekking tot de beslissing waarbij de aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Het hele betoog ter ondersteuning van het enig middel is duidelijk gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep voor wat betreft de eerste bestreden beslissing.

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In wat kan worden beschouwd als een enig middel, werpen verzoekers op: *“Schending van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991), meerbepaald de materiële motiveringsplicht en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: Zorgvuldigheidsplicht”.*

Verzoekers betogen vervolgens:

“(…) Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk. De minister van Binnenlandse Zaken heeft tevens de plicht zijn beslissing- en zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. Dat de bestreden beslissing nu wel

gemotiveerd wordt doch zeker niet afdoende is en na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak. Er is dan ook sprake van een schending van art. 3 Wet betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, meer bepaald de materiële motiveringsplicht en eveneens de zorgvuldigheidsplicht. Verwerende partij stelt dat er geen sprake zou zijn van buitengewone omstandigheden die verzoekers verhinderen of het hen moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst te doen. De bestreden beslissing antwoordt slechts zeer summier en stereotiep. Er wordt geen rekening gehouden met de doorgedreven integratie van verzoekers en het langdurig verblijf in België. Verzoekers verblijven reeds méér dan 4 jaren in België. Verzoekers zijn gedurende bijna 2 jaren in het bezit geweest van een attest van immatriculatie. Bijna 1, 5 jaar hebben verzoekers in de asielpprocedure gezeten. Verzoekers zijn perfect geïntegreerd. Zij spreken al behoorlijk Nederlands. Bovendien hebben verzoekers duurzame sociale bindingen opgebouwd en een grote vrienden-en kennissenkring opgebouwd. Dat verzoekers kortom hun centrum van affectieve, sociale en economische belangen in België hebben gevestigd. De kinderen gaan gedurende lange tijd in België naar school. A. volgt zelfs hogere studies. Dat verwerende partij met deze factoren ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Dat het dan ook onmogelijk is voor verzoekers om terug te keren naar hun land van herkomst om daar de aanvraag te doen. Verwerende partij stelt dat het Kinderrechtenverdrag niet van toepassing is, gezien de kinderen van verzoeker allen meerderjarig zijn. Het feit dat mevrouw A. M. hogere studies volgt aan de Hoge School-Universiteit van Brussel zou niet buitengewoon zijn. De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval. ‘De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtoverschrijding genomen’ (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519) Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurs-handelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen. Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is. De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43) Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

3.2. Verzoekers achten de motivering van de bestreden beslissing “*summier*” en “*stereotiep*” maar deze overtuiging toont niet aan dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven.

3.4. In de eerste bestreden beslissing verwijst de gemachtigde van de staatssecretaris naar de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en stelt hij vast dat de aanvraag van verzoekers onontvankelijk is. Meer bepaald wordt er geoordeeld dat de door verzoekers aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen.

3.5. Verzoekers verwijzen in hun verzoekschrift naar elementen waarvan zij menen dat de gemachtigde van de staatssecretaris hiermee ten onrechte geen rekening heeft gehouden. Het gaat met name over de doorgedreven integratie van verzoekers, het langdurig verblijf in België, het feit dat zij reeds meer dan 4 jaar in België verblijven en gedurende bijna 2 jaar in het bezit zijn geweest van een attest van immatriculatie, dat zij bijna 1,5 jaar in asielprocedure hebben gezeten, perfect geïntegreerd zijn en al behoorlijk Nederlands spreken, duurzame sociale bindingen en een grote vrienden- en kennissenkring hebben opgebouwd, hun centrum van affectieve, sociale en economische belangen in België hebben gevestigd, de kinderen gedurende lange tijd in België naar school gaan en dat derde verzoekster zelfs hogere studies volgt aan “de Hoge School-Universiteit van Brussel”. Dit betoog mist feitelijke grondslag aangezien in de bestreden beslissing kan gelezen worden: *“Vooreerst dient er opgemerkt te worden dat betrokkenen op 30.05.2011 een derde aanvraag art. 9ter hebben ingediend omwille van de medische problemen van mevrouw M. I., echtgenote van de heer M. en moeder van de kinderen. Deze aanvraag werd op 01.12.2011 ontvankelijk verklaard en betrokkenen werden in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (AI). Mevrouw M. I. overleed echter op 12.10.2013. Omwille van het overlijden van mevrouw M. werd de aanvraag art. 9ter op 22.01.2014 ‘zonder voorwerp’ verklaard en werd het AI van betrokkenen ingetrokken. (...) Betrokkenen vroegen op 22.02.2010 een eerste maal asiel aan in België. Deze asielprocedure werd op 16.08.2010 afgesloten met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 24.11.2010 vroegen betrokkenen een tweede maal asiel aan. Op 22.12.2010 weigerde de Dienst Vreemdelingenzaken deze asielaanvraag in overwegingname te nemen. De duur van de procedures – namelijk iets minder dan 6 maanden voor de eerste asielprocedure en iets minder dan 1 maand voor de tweede asielprocedure – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. (...) Wat de scholing van de kinderen betreft, dient er opgemerkt te worden dat de kinderen allen meerderjarig zijn en bijgevolg niet langer school- en/of leerplichtig zijn in België. Het minderjarig kind van mevrouw M. V., A., is pas iets meer dan 7 maanden en dus bijgevolg bijlange nog niet schoolplichtig. Het feit dat mevrouw M. A. hogere studies volgt aan de Hoge School-Universiteit van Brussel is niet buitengewoon en verantwoordt niet dat een aanvraag in het kader van art. 9 van de wet van 15.12.1980 in België wordt ingediend. Betrokkene kan op basis van een studentenvisum eventueel terugkeren naar België om haar studies hier verder te zetten. (...) De overige aangehaalde elementen (betrokkenen verblijven sedert februari 2010 in België, hebben Nederlandse taallessen gevolgd, zijn werkwillig, hebben een grote vrienden-en kennissenkring opgebouwd, hebben zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen gemaakt, zijn op geen enkel wijze in aanraking gekomen met het gerecht en hebben een blanco strafregister) verantwoorden niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Deze elementen behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld (RvS 24 oktober*

2001, nr. 100.223; RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980." Verzoekers' overtuiging dat dit alles maakt dat het voor hen onmogelijk is om terug te keren naar hun land van herkomst alsook het louter herhalen van de gedane beoordeling door de verwerende partij "dat mevrouw M. A. hogere studies volgt aan de Hoge School-Universiteit van Brussel is niet buitengewoon" volstaan niet om het gedane oordeel te ondergraven, namelijk dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen.

3.6. Met het herhalen van het standpunt van de verwerende partij dat het Kinderrechtenverdrag niet van toepassing is omdat de kinderen meerderjarig zijn, kunnen verzoekers de pertinentie van de betrokken motivering, namelijk, *"Omwille van het feit dat de kinderen allen meerderjarig zijn, zij niet langer school-en/of leerplichtig zijn en het minderjarig kind jonger is dan 6 jaar, is het Kinderrechtenverdrag betreffende het recht op onderwijs niet langer van toepassing. Wat art. 9 van het Kinderrechtenverdrag betreft, dient er opgemerkt te worden dat ook dit artikel niet van toepassing is aangezien, zoals reeds eerder vermeld, de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor de ganse geldt familie, dus ook voor het minderjarig kind van mevrouw M. V., zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is."* niet doen wankelen.

3.7. De afsluitende theoretische beschouwingen aangaande de motiverings- en zorgvuldigheidsplicht tonen daarvan geen schending aan.

3.8. Verzoekers tonen niet aan dat de eerste bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens, op kennelijk onredelijke of op onzorgvuldige wijze is genomen, noch met overschrijding van de ruime appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beschikt.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de overige bestreden beslissingen. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 700 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor een vierde.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA